

at søge tilvejebragt en afklaring af lovforslagets rækkevidde i forhold til tilfælde, hvor et byggeri først var påbegyndt efter den 8. marts 1973, men hvor betingelserne for udbetaling af godtgørelse efter de hidtil gældende regler var opfyldt inden lovens ikrafttræden. Disse overgangsproblemer blev derefter gjort til genstand for drøftelser mellem repræsentanter for de to ministerier.

Der var under disse drøftelser enighed om, at ophævelsen af adgangen til godtgørelse for merværdiafgift efter ordlyden af ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelserne ikke kunne finde anvendelse i tilfælde, hvor en bygherre havde påbegyndt et byggeri efter den 8. marts 1973, men inden lovens ikrafttræden havde fået udbetalt fuld godtgørelse i overensstemmelse med de hidtil gældende regler. I sådanne tilfælde ville det ikke være muligt at fratage bygherren retten til godtgørelse.

Retsstillingen kunne imidlertid ikke antages at være en anden i tilfælde, hvor der vel ikke var sket udbetaling af godtgørelsen for lovens ikrafttræden, men hvor der dog efter de hidtil gældende regler var erhvervet et retskrav herpå inden dette tidspunkt. Efter § 4 i boligministeriets bekendtgørelse fra 1972 er et sådant retskrav opstået, så snart byggeriet er fuldført som nærmere beskrevet i denne bestemmelse. Bestemmelserne i lovforslagets § 2, stk. 1 og 2, måtte derfor fortolkes således, at der ikke blev gjort indgreb i sådanne „velerhvervede rettigheder“.

Et særligt problem udgjorde de såkaldte a conto-tilskud. Efter § 5 i bekendtgørelsen fra 1972 kan sådanne tilskud udbetales efter ansøgning, når halvdelen af de budgetterede byggeudgifter er betalt af bygherren.

På grundlag af de oplysninger, der forelå om boligministeriets administration af de hidtil gældende regler, måtte det lægges til grund, at et retskrav på udbetaling af a conto-tilskud må anses for erhvervet, når de i bekendtgørelsens § 5 nævnte betingel-

ser, herunder indgivelse af en ansøgning, er opfyldt inden ændringslovens ikrafttræden. Der var derfor enighed om, at ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelserne måtte fortolkes således, at også sådanne tilfælde skulle behandles efter de hidtil gældende regler.

På grundlag af de førte drøftelser udarbejdede boligministeriet et udkast til de retningslinier, der efter lovforslagets stadfæstelse blev udsendt som boligministeriets cirkulære af 22. juni 1973 om loven.

Det fremgår af det anførte, at der ikke — som antydtes i hr. Bendix' spørgsmål — er sket nogen ændring af loven af 20. juni 1973 om ophævelse af godtgørelse for merværdiafgift.

Det, der er tale om, er, at boligministeriet ved at udsende det nævnte cirkulære har ønsket at afklare den tvivl om ikrafttrædelses- og overgangsbestemmelsernes rækkevidde, der ellers ville opstå rundt omkring i kommunerne. Disse fortolkningsproblemer ville naturligvis kunne indbringes for domstolene, og boligministeriets cirkulære bygger på en vurdering af, hvilket resultat domstolene under en sådan retssag måtte forventes at nå frem til.

Det er helt i overensstemmelse med sædvanlig administrativ praksis, at vedkommende ministerium i forbindelse med gennemførelsen af ny lovgivning instruerer de underordnede myndigheder, som har ansvaret for den daglige administration, om, hvorledes de skal forholde sig over for de fortolkningsproblemer, der kan opstå. Hertil kræves ingen særlig lovhjælp.

Jeg må måske have lov at tilføje, at det efter mit skøn ville have været kritisabelt, om boligministeren i det foreliggende tilfælde havde undladt at udnytte denne instruktionsbeføjelse og dermed havde lukket øjnene for den risiko for en ulige administration af overgangsbestemmelserne i de forskellige kommuner, som ellers havde været til stede.